

Van illegaal werkster tot soldatenmoedertje

Prachtig initiatief van Limburgs meisje

Truus van Geneijgen

Maas en Roerbode 11 februari 1948

Dit is het verhaal van een moedig, eenvoudig Limburgs meisje, dat in oorlogstijd talloze malen haar leven waagde voor haar medemensen. Een van de velen, die in de moeilijkste jaren, vervuld van een ideaal, onder de gevaarlijkste omstandigheden zich inzetten voor de zaak der vrijheid. En toen de oorlog voorbij was, het gevaar geweken, de spanningen van ons afvielen de verwarring van de naoorlogse tijd over ons allen kwam met zijn teleurstellingen op velerlei gebied, is haar ideaal, haar toewijding aan een zaak, die zij goed en schoon achterliet gestorven, maar heeft zich met laaiend enthousiasme gewend naar een nieuw veld van werkzaamheden. Haar werk sterkte tallozen tot hoop en redding en later tot troost en vreugde. Wij zijn trots op haar. Hier is het verhaal van Truusje Swinkels-van Geneijgen (95) uit Tungelroy.

Op Schreikeshof

Bij het afscheidsfeest van het Roermondse Bataljon van 5-11-R.I. verleden week, werd een eenvoudig boerenmeisje op het podium geroepen. Zij stond daar nietig nietig langs een boomlange kapitein. De bataljonscommandant huldigde haar voor wat ze deed voor de vertrekkende troep. Iedere compagnie te Roermond, Venlo en Maastricht kreeg een splinternieuwe radio van Truus cadeau en nog een hele boel andere dingen. Ongelooflijk verhaal. En de jongens die er meer van wisten brachten haar een ovatie. Stil als ze gekomen was, verdween Truus. Geen comité's, geen verenigingen, geen tam tam. Het was een persoonlijk geschenk.

Wij zijn haar op gaan zoeken in Tungelroy. We ploeterden met ons wagentje over een modderige veldweg met karresporen die vol water stonden. Het is overigens mooi in deze stille uithoek van Limburg, daar aan de Belgische grens waar zich zovele sterke verhalen afspeelden in oorlogstijd. En we hadden geluk. Als we voor een brede lage hoeve staan en naar Truus van Geneijgen vragen, blijken we juist "op Schreikeshof" te zijn beland. Een geweldige gele Belgische herder springt ons tegemoet en meteen verschijnt een klein meisjesfiguur in de open deur. De heldin van het sterke verhaal zelf. En even later zitten we in de ruime keuken achter een kop thee en warmen onze verkleumde voeten aan de platte buiskachel. En Truus doet haar woordje goed. We vertellen hoe we hier verzeild zijn geraakt en van het mooie afscheid in Roermond. En natuurlijk vragen we haar hoe ze dat alles voor elkaar heeft gekregen, wijl het ons teveel leek voor een persoon en zeker voor een meisje. En Truus lacht maar.

"Ja", klinkt het laconieke gezonde antwoord, "ze hebben me al zo vaak gezegd dat ik gek ben", maar ik kán dit werk niet laten". En we lachen alle drie. Want Truus is helemaal niet trots op haar werk voor de jongens die naar Indië gaan. Maar ze houdt er zo van en loopt er warm voor. "Had onze tijd maar wat

meer van die gekken", denken we bij ons zelve, dan stonden we er beter op.

"Schreikeshof" is een boerderij van 25 ha en voor vader, haar zusteren drie broers is er vaak werk te over. Moeder is dood.

Een zwarte dag

En toen de oorlog voorbij was en de bevrijding een feit, kwam voor Truus de kwaadste dag van haar leven. Sergeant Brouwers, haar verloofde, die zoveel voortreffelijk werk gedaan had, lag met een groep grenswachters bij Arcen-Well. Zij zouden spoedig gaan trouwen. Op een dag drinken de jongens een of ander tuig. Vermoedelijk heeft er methyl alcohol in gezeten. Met z'n zestienen worden ze blind en ziek. Hij wordt opgenomen in het ziekenhuis van Venray en sterft. Dat was een zwarte dag voor het moedige meisje.

En hier ligt tevens de bron voor haar huidige prachtige werk. Hier vond ze de grote impuls. "Ik meen iets van de militairen begrepen te hebben in de oorlog", zegt ze. Ik ken hun denken en voelen en daarom doe ik het. En Truus doet het prachtig. En Truus doet het prachtig. Hier enkele feiten. Toen op

28 oktober een bataljon van 11 RI naar Indië ging, jaagde aalmoezenier Pieterse zo en toen is ze aan de slag gegaan. Ze zorgde dat er met Kerstmis 850 pakketten waren met vele goede en bruikbare dingen, scheerapparaten, tandpasta, spiegeltjes, schrijfbenedigheden, etc. etc. En toen er kapers op de kust kwamen die haar dingen afhandig wilde maken, nam ze "Thuisfront in Den Haag" in de arm en alles kwam oké. Dat was voor een kapitaal van f 6000,- , bijeen gebedeld in het Land van Weertbij goedgeefse begrijpende mensen.

Geschenken in het groot

Zij correspondeert met 400 jongens in Indië. Van de week alleen al ontving ze 137 brieven. En toen ze het niet meer afkon, zocht ze haar toevlucht in de grammfoonplaat. Tijd speelt geen rol. Als het moet staat Truus om 4 uur 's morgens op, want het moet gebeuren, naast het huishouden. Een ander zou zeggen dat wordt me teveel. Zij zou er een bureau neerzetten met een typiste

erachter, maar Truus vecht het alleen uit.

Dat geschenk voor Roermond omvatte radio's, Philishaves, 10 knijpkatten, messen, etc. Ze was ervoor naar Philips gestapt en had een luitenant meegenomen, want die heel hoge heren durfde ze niet zo goed aan. Maar het was gelukt. En nu krijgen Maastricht en Venlo ook eenzelfde cadeau. Dat worden dus 18 radio's. Momenteel is Truus in actie voor een uitrusting van een hele band. Ze trekt er met de Raketboys op uit en zorgt dat men hen de belasting cadeau doet. Want er is kapitaal van 10.000 gulden mee gemoeid.

Ondertussen draait ze eens aan haar radio, een oud lor, een Belradio waar ze niet eens de Regionale zender op horen kan. Nee, ze is er zelve niet beter van geworden en doet de nieuwe radio's aan de soldaten cadeau.

Rond een onderscheiding

" En Truus, je hebt zeker ook onderscheidingen ontvangen?" Even flikkert er iets achter haar bril. Ja, de Medal of Freedom wilde ze me geven, maar ik heb ze geweigerd....!

Ik moest dan in de rij staan met iemand, die ik zelf als onderduiker heb geholpen. Zo bang als een haas. Die heeft ook de Medal gekregen en toen wou ik ze niet meer!

Maar de Engelsen en Amerikanen zijn haar niet vergeten. Acht waren haar uit Engeland en Amerika komen opzoeken. En een was er 52 dagen met zijn vrouw komen logeren. Deze beseften, dat ze het aan dit moedige meisje in het stille Tungelroy te danken hadden, dat ze weer te samen waren en leefden. Dat bezoek had Truus goed gedaan.

Haar hartewens is om als verpleegster naar Indië te gaan en daar voor de jongens te werken. Maar haar zus trouwt eerdaags en dan de boerderij en vader en de broers. Dus werkt Truus maar verder. Wie weet komt haar dag nog.

Als we vertrekken zijn we een beetje onder de indruk van wat we zo bij brokjes en beetjes gehoord hebben. We zijn trots op haar en op haar vele zusters in den lande, die prachtig onzelfzuchtig werk hebben gedaan, zich zelf vergetend, alleen denkend aan anderen. Ons allen een voorbeeld.